

ved Loven af 7. Maj 1884 § 3. Før 1884 var Forholdet her i Landet dette, at Forsorgen for de sindssyge var en kommunal Sag, noget, der paahvilede Amtskommunerne og Københavns Kommune, som repræsenterende Hovedstaden, hver for sit Vedkommende. Ved denne Lov af 1884 gik Forsorgen for de sindssyge fra at være en kommunal Sag over til at blive en Statssag. I den Henseende kom Københavns Kommune efter sit eget Ønske til at danne en Undtagelse, uden at selvfølgelig Staten vilde skyde den Opgave, som den uden for København paatog sig, over paa Københavns Kommune for Københavns Kommunes Vedkommende, men Staten, altsaa Lovgivningsmagten, paatog sig ikke — formodentlig belært af, hvor dyrt Københavns kommunale Anstalter bygges og drives — at yde noget Tilskud til Sindssygevæsenet i København, som skulde være afhængig af Driften af disse Anstalter, men som det fremgaar af den Lov, jeg nævner, skal Københavns Kommune til sit Sindssygevæsen have et Tilskud beregnet efter, hvad Staten uden for København anvender til Forsorg for de sindssyge og i Forhold til den indbyrdes Folkemængde efter de forskellige Folketællinger. Det er noget ganske andet end det, det ærede Medlem mener, og noget, der ikke i mindste Maade kan sammenlignes med det Spørgsmaal, som her foreligger. Naar det ærede Medlem i Dag udtalte, at han paa Finansloven havde fundet opført paa Justitsministeriets Budget omtrent 114,000 Kr. til Driften af andre kommunale Sindssygeanstalter, er det heller ikke rigtigt. Der findes ikke kommunale Sindssygeanstalter, der for Kommunernes Regning forsørge de sindssyge. Det, der findes, er Amtssygehuse, der tage syge i Kur og Pleje for Betaling, som Staten yder, hvorved Staten er bleven fri for at bygge Hospitaler, anskaffe Lægetilsyn og hvad dertil hører for et Antal sindssyge.

Det, det her drejer sig om, er, at det ærede Medlem vil have, at Staten slet og ret skal yde et Tilskud til et kommunalt Hospital for København alene, fordi Staten yder Tilskud til lignende Hospitaler, der ikke ere for den øvrige Del af Landet alene, men ere for hele Landet, København indbefattet. Hvorvidt det forholder sig rigtigt, at der for Tiden kun findes tre i København hjemmehørende Patienter paa Nationalforeningens Sanatorier, skal jeg lade staa hen, men i alt Fald ligger det ikke i, at man fra Nationalforeningens Sanatorier afviser Københavnerne, fordi de

ere Københavnerne, saaledes som man paa Boserup Sanatorium vil og skal afvise Folk fra den øvrige Del af Landet, fordi det ikke er Københavnerne. „Et beskedent Andragende“ kalder det ærede Medlem det, og i samme Aandedræt henviser han til, at der paa Finansloven bevilges 87,000 Kr. til Nationalforeningens Sanatorier. Naar altsaa Nationalforeningens Sanatorier, der optage Patienter fra hele Landet, faa 87,000 Kr., anser det ærede Medlem det for et beskedent Krav, at København for sig alene vil have 65,000 Kr. Det er i Overensstemmelse med den Beskedenhed, som det ærede Medlem og hans Parti pleje at praktisere.

Det ærede Medlem sagde, at jeg havde brugt det Argument, at København var en rig By, og saa have vi Ret til at lukke Statskassen. Det Argument har jeg ikke brugt. Det, jeg udtalte, gik alene ud paa, at København ikke er i Trang for disse Penge, at København meget godt havde Raad til at betale for sine Patienter selv. Havde København været en nødlidende Kommune, der stod i en trykket finansiell Situation, var det noget andet, saa kunde dette maaske blive et Moment, der kunde lede til, at man saa noget bort fra den Stilling, man ellers vilde indtage. Men jeg har ikke sagt: København er en rig By, lad den blot betale selv! København er slet ikke — det vide vi alle — en nødlidende Kommune. Jeg bliver ikke imponeret over alle disse store Underskud paa Budgetterne, som det ærede Medlem ved denne Lejlighed som saa ofte før kører frem med. Jeg har gentagne Gange her i Tinget haft Lejlighed til at paavise, baade hvorledes Regnskabet altid viser et helt andet Udfald end Budgettet, og ogsaa hvorledes Regnskaberne, naar man gaar dem roligt og koldblodigt igennem, paa ingen Maade vise en daarlig Stilling for København. Det er paa ingen Maade rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at Københavns Stilling er sørgelig.

Hermed kunde jeg standse, naar jeg alene vilde tale om det, der vedrører Sagen. Men det ærede Medlem er efter sin Vane, naar han møder Modgang, fremkommet med en lang politisk Udvikling, han har villet godtgøre, hvad Venstre er for et forskrækkeligt Parti. Det er nu noget, om hvilket jeg ved denne Lejlighed ikke vil indlade mig paa en lang Debat med det ærede Medlem, baade fordi denne Debat ligger saa umaadelig fjernt fra dette Spørgsmaal om de 65,000 Kr., og ogsaa fordi det er en Debat, der ved saa mange